

VI. Biruirea creștinismului carnal-religios

Filistenii: tablou al creștinismului carnal-religios

„Și fiii lui Israel din nou au făcut rău în ochii Domnului și Domnul i-a dat în mâna filistenilor patruzeci de ani. Și era un anumit bărbat în Țoreea, din familia daniților, și numele lui era Manoah. Soția lui era sterilă și nu naștea. Și Îngerul Domnului S-a arătat femeii și i-a zis: «Iată, acum tu ești sterilă și nu naști; dar vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu. Și acum păzește-te, te rog, și nu bea vin, nici băutură tare, și nu mânca nimic necurat. Pentru că, iată, vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu, și briciul nu va trece pe capul lui, pentru că băiatul va fi un nazireu al Domnului din pânțece; și el va începe să salveze pe Israel din mâna filistenilor»» (Judecători 13.1-5).

Cine erau acești filistenii, care țineau poporul Israel în robie și care l-au adus în nevoie și suferință? Ce reprezintă ei? Ei au venit din Egipt (Geneza 10.13-14), însă cu toate că au părăsit această țară și au intrat în țara pe care Dumnezeu o făgăduise poporului Său, totuși filistenii n-au mers pe drumul Său. Drumul lor a fost ușor și scurt; ei au înconjurat Marea Roșie și Iordanul, care reprezintă simbolic eliberarea și binecuvântarea prin moartea și învierea lui Hristos. Acestea n-au avut nici o importanță în istoria filistenilor. Ei erau într-adevăr în țara poporului lui Dumnezeu, însă nu au intrat acolo pe drumul prevăzut de Dumnezeu (Exod 13.17). Drept urmare, nu aveau de fapt nici un drept în această țară, pentru că Dumnezeu a dat-o lui Israel (Deuteronom 32.8-9). Deci, se poate spune că filistenii reprezintă creștinătatea lumească, o religie acceptabilă pentru oamenii nenăscuți din nou.

Ritualul și modernismul sunt unii din „filistenii“ zilelor noastre. Ele provin din superstiția și filozofia păgână, care au pătruns în domeniul credinței și au făcut din ea o casă cu diferite vase (2 Timotei 2.20). Acestea apasă foarte mult adevăratul popor al lui Dumnezeu. „Filistenii“ Îl mărturisesc pe Dumnezeu cu gura, privesc însă batjocoritor adevărata viață spirituală, care a caracterizat trezirile din zilele de odinioară. Ei își revendică dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu, însă nu au nici un drept la aceasta, pentru că nu au primit prin credință pe singurul Fiul al lui Dumnezeu și de aceea nu sunt născuți din nou (Ioan 1.12-13). Ei au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea (2 Timotei 3.5).

O caracteristică bizară

O caracteristică surprinzătoare în istoria acestor filistenii a fost strădania lor de a dobândi și de a nimici posesiunile cele mai sfinte și valoroase ale poporului lui Dumnezeu. În afară de situația în care Avraam și Isaac au fost în pericol să-și piardă soțiile (Geneza 20 și 26), situație cauzată de lașitatea și sărăcia lor în credință, capitolul 21 ne spune că filistenii au luat cu forța una din fântânile lui Avraam, iar în capitolul 26 se relatează că ei au astupat cu pământ fântânile de apă pe care le săpase Avraam. Ei au făcut aceasta, pentru că îl invidiau pe Isaac, fapta lor fiind o faptă îndrăzneată și dușmănoasă. Când Isaac a săpat apoi alte fântâni, ei și-au revendicat iarăși pretențiile asupra lor. Aceste fântâni erau foarte importante pentru viața patriarhilor și a familiilor lor, iar conform textelor din Ioan 4 și 7 putem vedea în ele un tablou al Duhului Sfânt, care ne-a fost dat și care astăzi este neapărat necesar pentru viața poporului lui Dumnezeu. Unde este însă astăzi în lumea religioasă un loc pentru Duhul Sfânt? Acolo unde imaginația ritualiștilor, critica ateistă și îndoiala moderniștilor domnește, Duhul nu poate decât să fie sufocat și stins – fântânile sunt astupate cu pământ. Duhul nu are nici un loc în formalismul mort, care se laudă cu corectitudinea lui mărturisire de credință, dar care nu are nici credință și nici viață. Filistenii au răpit chiar și chivotul (1 Samuel 5.2) și s-au comportat în țara făgăduinței ca și cum le-ar fi aparținut lor. În Ioel

3.5 citim: „Ați luat argintul Meu și aurul Meu și ați dus în templele voastre comorile Mele cele prețioase“.

Același lucru îl vedem astăzi: bărbați, care nu aparțin Împărăției lui Dumnezeu, pentru că nu sunt născuți din nou (ei îi aparțin numai conform mărturisirii lor de credință), sunt totuși conducători și învățători recunoscuți, care au anexat Numele lui Hristos propriilor lor gânduri filozofice. Ei iau cea mai scumpă comoară a credinței noastre sfinte și fac să le parvină oamenilor firești, necredincioși, ca și cum n-ar fi necesară nici o naștere din nou, nici o mântuire și nici o creație nouă în Isus Hristos.

Cele cinci căpetenii ale filistenilor

Filistenii au fost conduși de cinci căpetenii (Iosua 13.3; Judecători 3.3). În creștinătatea modernă de astăzi este tot așa, pentru că ea este stăpânită de cinci simțuri. Evlavia ei este determinată de ceea ce este natural, iar tot ceea ce se află în afara acestui domeniu este mai mult sau mai puțin disprețuit. Pentru ea nu înseamnă nimic ce spune Scriptura: „Omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual“ (1 Corinteni 2.14). Pentru omul natural, ceea ce se vede este totul, căci el nu cunoaște altceva și versetele citate își găsesc confirmarea în aceea că tot ceea ce în Cuvântul lui Dumnezeu este supranatural, este disprețuit. Întruparea, jertfa și învierea Domnului Isus sunt disprețuite și batjocorite, iar minunile Sale sunt calificate ca fiind nevrednice de luat în seamă. Tot ceea ce pentru lume, care L-a răstignit pe Domnul slavei, ar putea fi o pricină de poticnire sau ceea ce omul natural nu înțelege, nu vede sau nu poate să simtă, este lepădat.

Cu toate că filistenii dețineau numai o fâșie îngustă din țara Canaanului, în mod remarcabil, această țară a luat totuși numele lor, pentru că Palestina sau Filistia înseamnă „țara filistenilor“. Ce-i drept, în Scriptură este numită cu acest nume numai atunci când este vorba de judecata care va veni (Exod 15.14; Isaia 14.29, 31; Ioel 3.4). Ei au pășit pentru prima dată în prim-plan, așa cum s-a amintit, în Geneza 21, când i-au răpit lui Avraam o fântână; ei au fost dușmanii cei mai înverșunați ai lui Israel, în tot timpul istoriei lor în țară. Despre ei citim în Vechiul Testament mai mult decât despre oricare altă națiune, afară de cea a lui Israel; ultima amintire în Scriptură spune: „Și Eu voi frânge mândria filistenilor“ (Zaharia 9.6). În acest sens a spus și Domnul nostru: „Te voi vărsa din gura Mea“. Îi vedem pe „filistenii“ lucrând cu toată puterea în biserica din Laodicea.

Raționalismul și ritualul își exercită puterea lor de atracție asupra omului natural, căruia îi place când duhul său este dus pe înălțimi intelectuale și îi sunt solicitate sentimentele sale sufletești. Persoana lui Hristos este întunecată de ambele, El nu are nici un loc în acestea. Mulți credincioși adevărați sunt încurcați în aceste lucruri și nu văd nici o cale de ieșire din această stare. Ei strigă ca și Maria în fața mormântului gol: „Au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus“. Ce este de făcut?

Este totuși posibil ca credincioșii adevărați să fie atacați și influențați de ceea ce în mod așa de evident nu este de la Dumnezeu? Din păcate, da! Creștinii sunt deseori atrași de aparenta credibilitate a ostanelilor și învățăturilor care își revendică dreptul că ele au înaintea ochilor progresul spiritual al oamenilor, dar care apoi își au punctul central și de ancorare în oameni, nu în Dumnezeu. Se poate întâmpla ușor ca veritabile sentimente duhovnicești să fie confundate cu sentimente naturale și în mod general există în noi tendința să ne bazăm mai mult pe propria noastră înțelepciune decât pe înțelepciunea Duhului lui Dumnezeu. Ar trebui să fim mai puternic ancorați în adevărul fundamental, că omul natural nu primește ceea ce este al Duhului lui Dumnezeu, deoarece pentru el este o nebunie și el nici nu poate să cunoască (1 Corinteni 2.14). Evanghelia nu a plecat de la oameni și nu este nimic, nici în cer, nici pe pământ, care să poată face pe oameni fericiți. Numai în vestea bună a harului lui Dumnezeu este oferită oamenilor iertarea

Să biruiești ... dar cum?

păcatelor. Ea este divină și de la Dumnezeu. Numai prin harul lui Dumnezeu sunt cunoscute slăvile acestei vești bune și numai cei care au primit harul pot să aprecieze valorile ei.

Filistenii au fost cei mai înverșunați dintre toți dușmanii lui Israel și i-au ținut în robie, mai mult decât toți ceilalți. Cu cât Israel era mai slab în credință, cu atât mai mare era puterea acestor filistenii. Ei nu au fost pentru totdeauna nimiciți, până când David - un tablou al lui Hristos în biruința învierii Sale - a instalat domnia sa în țară.

Eliberarea lui Israel

Dacă ne preocupăm mai îndeaproape cu eliberarea de acești dușmani, găsim la început ceva foarte remarcabil. Israelii n-au mai strigat după ajutor și eliberare, așa cum făceau odinioară. Se părea că au acceptat jugul și erau mulțumiți cu soarta lor. Aceasta a devenit foarte clar, când Samson a vrut să-i elibereze; aceștia l-au dojenit spunându-i: „Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi? Și pentru ce ne-ai făcut aceasta?” Aceștia au fost atât de puțin de acord cu osteneala sa, încât l-au legat cu frânghii și au vrut să-l predea dușmanilor lor.

Aici avem un tablou trist a ceea ce se vede în zilele noastre: creștinii s-au supus stăpânirii acestor filistenii moderni, iar mulți, care aparțin poporului lui Dumnezeu, par să fie mulțumiți cu acest lucru. Putem fi siguri că această stare nu-i lasă să fie liniștiți pe cei care simt adânc câtă dezonoare pricinuieste Domnului acest fapt.

Cu toate acestea, este foarte îmbucurător să vedem că, deși Israel era indiferent de propria lui stare, Domnului nu-i era indiferent și El intenționa să-i elibereze. Îngerul Domnului S-a arătat soției lui Manoah, din seminția lui Dan. Ea nu era o persoană pe care oamenii ar fi ales-o. Nici măcar numele ei nu ne este redat, și pe lângă toate acestea, ea era steapă – o rușine în mijlocul poporului lui Israel. Însă această femeie disprețuită și fără nume, din cea mai mică dintre semințiile lui Israel, a fost vasul ales al lui Dumnezeu; prin ea, El a putut să-Și exercite voia. În aceasta vedem iarăși confirmat marele adevăr: căile Sale sunt altele decât ale oamenilor.

„Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic“ este vorbirea plină de mândrie a creștinătății lumești, care umblă în aparența nestatornică a semiîntinericului. Însă „Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii...; Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii...; Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și pe cele disprețuite și pe cele care nu sunt, ca să desființeze pe cele ce sunt; ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 1.27-29).

„Iată tu ești steapă, și n-ai copii; dar vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu.“ Aceasta a fost vestea bună a lui Dumnezeu pentru această femeie; ea a primit această veste bună prin credință și fără întrebări. Cu toată slăbiciunea și rușinea ei, putea acum să stea îndrăzneată, ca în felul acesta să devină public cunoscut că această eliberare este de la Dumnezeu și nu a avut loc prin puterea oamenilor. Dumnezeu voia să dea la iveală puterea și tăria din slăbiciune, nerodire și moarte.

Chiar dacă în ochii oamenilor slăbiciunea și rușinea caracterizau această femeie, ea posedă totuși o credință tare și necondiționată în intențiile de har ale lui Dumnezeu față de ea; acest lucru a fost foarte prețios în ochii Lui. Ea era soția lui Manoah, al cărui nume înseamnă „loc de odihnă“. Încrederea în Dumnezeu și odihna inimii formează un întreg; ele sunt „căsătorite“ una cu alta și nu pot fi despărțite una de alta.

Această încredere în Dumnezeu, care face inima să fie liniștită, a fost vizibilă la apostolul Pavel. În zilele sale – ca și astăzi – era o formă de evlavie fără putere, iar prin învățători falși a fost răspândită o mare rătăcire printre cei pentru care el a lucrat plin de râvnă. Cu toate acestea, el

Să biruiești ... dar cum?

nu s-a speriat și nu a fost rușinat, pentru că știa în cine a crezut; încrederea sa era în Domnul Isus, care a înviat din morți. Astfel, el a putut să rămână liniștit, cu toate că a trebuit să spună că mulți au căzut de la adevăr.

„Amintește-ți“, scrie el lui Timotei, „de Isus Hristos înviat dintre morți, din sămânța lui David, după Evanghelia mea“ (2 Timotei 2.8).

Dacă punem laolaltă pas cu pas încrederea inimii sale și lucrurile care ar fi putut să-l facă să se îndoiască – așa cum sunt ele enumerate în a doua epistolă către Timotei –, vom vedea ce izvor de ajutor și rezervă de putere posedă el în Isus Hristos.

Capitolul 1

„Știi, că toți care sunt în Asia, s-au întors de la mine“ (versetul 15).

„Dar nu mă rușinez, pentru că știu în Cine am crezut“ (versetul 12).

Capitolul 2

„Cuvântul lor se va extinde ca o cangrenă, ...care s-au abătut de la adevăr... și răstoarnă credința unora“ (versetul 17, 18).

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi“ (versetul 19).

Capitolul 3

„Oamenii răi și înșelători vor înainta spre mai rău, ducând în rătăcire și fiind duși în rătăcire“ (versetul 13).

„Tu rămâi în cele ce ai învățat... Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate...“ (versetele 14, 16).

Capitolul 4

„La întâia mea apărare, nimeni n-a stat cu mine, ci toți m-au părăsit“ (versetul 16).

„Dar Domnul a stat lângă mine și m-a întărit“ (versetul 17).

Un punct deosebit de important

Ca puterea filistenilor să fie biruită, de mare importanță era nazireatul. Îngerul Domnului prezintă acest adevăr de două ori în mesajul pe care îl aduce soției lui Manoah: *băiatul va fi un nazireu al lui Dumnezeu*. Un nazireu trebuia să se abțină de la anumite lucruri, însă mult mai important decât aceasta era că el trebuia să se abțină *pentru* ceva. El trebuia să fie pentru Domnul, un vas închinat pentru slujba Domnului.

El trebuia să se caracterizeze prin abținerea de la rodul viței, trebuia să se despartă de tot ceea ce putea să-l facă necurat, iar părul său nu trebuia tăiat. Aceste trei lucruri ne sunt de asemenea prezentate în epistola lui Pavel către Timotei.

1) *Rodul viței* vorbește, fără îndoială, despre bucuria vieții naturale, iar nazireul de astăzi trebuie să ia seama la atenționarea: „Ia-ți partea la suferință, ca un bun ostaș al lui Isus Hristos. Nici un ostaș nu se încurcă în treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înrolat ca ostaș“ (2 Timotei 2.3, 4).

2) *Despărțirea de necurăție* este de asemenea deosebit de importantă, iar omul lui Dumnezeu este învățat: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege. ...Dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereții“ (versetele 19-21).

3) *Capul netuns* este un semn al dependenței, al unei slăbiciuni care se agață puternic de cel tare. Părul lung este o cinste pentru o femeie; este semnul dependenței ei, ca vas mai slab, de soțul ei. Acesta este locul pe care Dumnezeu i l-a dat. Despre bărbat se spune însă: „Nu vă învăța chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung“ (1 Corinteni 11.7-15)? Misiunea bărbatului este să conducă. El a fost așezat ca domn peste creație și alții trebuiau să fie dependenți de el. La căderea în păcat, el a năzuit totuși să fie independent de Dumnezeu; de aici vin toate necazurile, suferințele și moartea.

Părul femeii este și o trăsătură caracteristică a acelor lăcuste care vor chinii oamenii în timpul perioadei de judecată (Apocalipsa 9.7, 8). Despre ele se spune că au pe cap cununi de aur, fețele lor sunt ca fețe de oameni și părul lor este ca părul de femeie. Prima lor apariție va fi mare și impresionantă; ele vor părea a fi pline de putere și independente, însă la urmă va deveni vizibil că ele datorează tăria lor altuia: ele vor fi dependente de Apolon, cel care strică (versetul 11). Fața adevăratului nazireu trebuia să arate ca fața unui om; el trebuia să se împotrivescă cu vitejie dușmanului și să nu dea înapoi, însă el trebuia să poarte părul tot așa de lung ca și femeile, pentru că toată puterea sa era în dependența de Dumnezeu. Această trăsătură caracteristică era cea mai importantă dintre toate, chiar dacă în ochii altora era o rușine; când nazireul își pierdea dependența, era tot așa de slab ca și ceilalți oameni. Apostolul Pavel era un nazireu adevărat, atunci când scria: „Mă voi lăuda mult mai bucuros în slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână peste mine. ...căci când sunt slab, atunci sunt tare.“ El a învățat că dependența desăvârșită înseamnă putere reală, pentru că Domnul i-a promis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește“ (2 Corinteni 12.9-10). Acesta este deci pentru noi înțelesul duhovnicesc al părului netuns al nazireului. Această slăbiciune care se agață așa de puternic de tăria Domnului, se vede așa de frumos în a doua scrisoare către Timotei: „Tu, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus“ (2.1); „Domnul m-a scăpat din toate“ (3.11); „Însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit“ (4.17).

Domnul Isus ca model desăvârșit pentru noi

Domnul Isus a fost adevăratul nazireu, pe deplin închinat lui Dumnezeu. Niciodată în slujba Sa de bunăvoie nu S-a lăsat atras de comoditatea și bucuria acestei vieți. Când a venit în lume, El n-a avut nici o casă, ci numai un grajd, nu a avut un leagăn, ci numai o iesle. Vulpile aveau vizuini și păsările cerului cuiburi, dar El nu a avut pe pământul acesta nici un cămin și nici un loc de odihnă. Domnul a respins permanent și hotărât influențele acelor care au ales pentru El un drum ușor și natural în ochii lor.

Hristos a mers prin lume nepătat și desăvârșit de curat și, cu toate că Îl amenințau ispite mari, El nu S-a lăsat dus în eroare de ele. Păcatul, care exercită o puternică forță de atracție asupra

Să biruiești ... dar cum?

celorlalți oameni, nu a avut nici o atracție pentru El. Domnul Isus a fost totdeauna dedicat voii lui Dumnezeu.

Apoi, El a fost tot timpul Subordonatul desăvârșit. Vorbirea Sa era: „El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic“ (Isaia 50.4). În tot ceea ce făcea și spunea, era condus de Tatăl Său, pentru care El venise ca să-I facă voia zi de zi. Această voie a fost împlinită. Mâncarea Sa a fost să facă voia Tatălui Său. În afara voii Tatălui Său, viața Sa nu a avut nici un sens, și astfel, El a fost desăvârșit tot timpul vieții Sale pământești și totalmente dependent de Dumnezeu, așa că a putut spune: „de când eram în pânțele am fost sub paza Ta; din pânțele mamei, Tu ești Dumnezeu meu“ (Psalm 22.10). În El este suficient har, care ne face apți să mergem pe urmele Sale. Dacă facem aceasta, vom trăi și noi viața de biruință a unui nazireu.

J. T. Mawson